

[Miljøministeren]

forslag lægger op til, præcis det, der er tankegangen i det, og den burde faktisk have almindelig tilslutning i Folketinget.

Jeg håber imidlertid, at vi til trods for de indvendinger, der har været, i løbet af udvalgsarbejdet kan nå til enighed. Jeg vil i den forbindelse gerne sige, at hr. Filt Jensens indlæg faktisk gjorde et betydeligt indtryk på mig. Det vidnede om, at den opfattelse, mange har dannet sig af, at det er partiet Venstre, der trækker De Konservative til højre på miljøområdet, ikke uden videre er nogen rigtig antagelse. Faktisk var hr. Filt Jensens indlæg både tænksomt, konstruktivt og positivt, og vi vil gerne undersøge de forhold, som blev nævnt i det, med henblik på, om vi kan finde en fælles løsning, og jeg skal også appellere til De Konservative om at medvirke til en konstruktiv dialog.

Hr. Aage Brusgaard, som jo sværger til et samfund, hvor ansvar ikke findes, og hvor alt overlades til kommunal kontrol og kontrollanter, har jeg ikke de samme forhåbninger om kan medvirke til at finde en løsning. Jeg vil kun sige til hr. Aage Brusgaard, at de tre eksempler, som offentligheden har kendskab til fra den videregående debat, ikke er de eneste eksempler, der findes. Vi fører bare ingen statistik, for det er kommunale tilsynsopgaver, vi taler om, og det er kommunale problemer med oprydningen, der forestår, når virksomhederne går fallit. Derfor har vi ikke nogen samlet statistik, så når vi henviser til de tre eksempler, er det, fordi de har pådraget sig almindelig offentlig opmærksomhed, og de fleste kommentarer er gået i retning af, at det er urimeligt, at det er skatteyderne – og med skatteyderne mener jeg dem, der faktisk betaler skat – der skal dække omkostningerne, fordi en virksomhed ikke har levet op til sit ansvar.

Imidlertid deler jeg hr. Aage Brusgaards positive vurdering af genvindingsbranchens indsats i det danske samfund, hvad enten den er privat eller kommunal, og jeg tror, at mange i den branche gerne så en vis sanering af den og en vis selvjustits på området; det har vi senest set offentlige udtryk for i forbindelse med den særlige bilskrotningsordning, som Folketinget vedtog kort før jul.

Der var mange enkeltspørgsmål i ordførernes indlæg. Jeg mener, at de alle sammen er meget væsentlige at få drøftet, og jeg vil gerne tilsiige regeringens støtte til, at vi får dem alsi-

digt belyst undervejs i udvalgsarbejdet med henblik på, at forslagens konsekvenser og eventuelle alternative måder at gøre tingene på bliver undersøgt grundigt. Det er altså ikke af mangel på respekt for ordførerne, men der er simpelt hen nogle af spørgsmålene, som er så tekniske, at jeg vil foretrække at behandle dem under udvalgsarbejdet.

Vi går meget gerne ind på de indvendinger, som hr. Gade har nævnt, og vil også meget gerne diskutere spørgsmålet om, hvorvidt den afgrænsning, der er foretaget i forslaget, er rimelig eller ej. En række af de kommunale reaktioner har jo tydet på, at vi har været for snævre i vores afgrænsning, men lad os dog diskutere det undervejs i udvalgsarbejdet.

Den strategi, jeg gerne lige vil kommentere, er den, hvor hr. Gade mindes sin ungdom, idet hr. Gade sagde, at han i sin ungdom undertiden havde givet udtryk for det synspunkt, at der var en risiko for, at samfundsudviklingen skulle bevæge sig i retning af en korporativ statsdannelse, dvs. at organisationerne fik en stadig større indflydelse på de folkevalgtes bekvæmhed og ligesom smeltede sammen og blev et nyt udemokratisk system. Jeg var også i min ungdom og er fortsat af den opfattelse, at det ikke er nogen heldig samfundsudvikling, og derfor er det selvfølgelig noget, vi skal være opmærksom på.

Jeg kan imidlertid ikke se, hvad det har at gøre med, at brancherne overtager et større ansvar og aflaster samfundet, som har rigeligt med andre opgaver at bruge sine kræfter på, hvis det sker på en miljømæssigt forsvarlig måde. Som fru Vibeke Grønbæk og andre ordførere har været inde på i dag, tror også jeg, at for langt de fleste virksomheders vedkommende vil sikkerhedsstillelsen ske kollektivt over medlemskontingentet til den pågældende forening. Man vil udøve selvjustits, og de brodne kar, der også er i genvindingsbranchen, bliver så skilt ud og må klare sig med en bankgaranti, hvis de selv kan finde en bank, mens alle de gode ordinære virksomheder faktisk vil klare sig uden yderligere belastninger.

På den måde opnår vi både en høj grad af selvjustits, at der sker en forebyggende indsats til gavn for miljøet, og at vi sparer tilfældige kommuner for pludselig at stå med meget store udgifter, fordi en virksomhed er gået ned.